

Κάναμε μαζί μια καλή παράσταση

> «Όλα ή τίποτα» των Τζόζεφ Μπολόνια - Ρενέ Τέιλορ από το Θέατρο Ένα

Μετάφραση: Γιώργος Γιωργαλλής
Σκηνοθεσία: Χρίστος Ζάνος
Σκηνικά-κοστούμια: Χάρης Καυκαρίδης
Σχεδιασμός φωτισμού: Ανδρέας Χριστοδουλίδης
Παίζουν: Έρικα Μπεγέτη, Μανώλης Μιχαηλίδης

Αγαπητοί συνάδελφοι θεατές, μετράμε! Έχουμε σημασία, παίρνουμε μέρος στη θεατρική πράξη! Αποδείχτηκε εμπειρικά! Έτυχε να παρακολουθήσω την παράσταση του Θεάτρου Ένα «Όλα ή τίποτα» δύο φορές. Την πρώτη φορά, στο λεμεσιανό παράρτημα του Ένα, στην αίθουσα υπήρχαν καμιά δεκαπενταριά άτομα. Υπάρχουν έργα ψυχρά, περήφανα, εσωστρεφή και αυτάρκη, που δεν έχουν ανάγκη το κοινό, που δεν διανοούνται να επικοινωνήσουν απευθείας με τους θεατές, δίνοντας έτσι υπόσταση στους δέκτες και υποβαθμίζοντας τον αυθύπαρκτο εαυτό τους στο επίπεδο μηνύματος. Υπάρχουν όμως και άλλα που τρέφονται από την παρουσία και τις αντιδράσεις του κοινού, που αναζητούν την άμεση επαφή, που παίζουν με τον κόσμο κάποιο είδος θεατρικής αντισφαίρισης: ατάκα-γέλιο, ατάκα-ξάφνιασμα, ατάκα-αντίδραση. Ένα τέτοιο έργο είναι και το «Όλα ή τίποτα» των Τζόζεφ Μπολόνια-Ρενέ Τέιλορ, δομημένο με τέτοιο τρόπο που η σταδιακή κλιμάκωση της κωμικής τρέλας και του κρυμμένου πίσω απ' αυτήν συναισθηματισμού όχι απλώς ακουμπάει στην ανταπόκριση του κοινού, αλλά δυσκολεύεται να πραγματοποιηθεί ερήμην αυτής της ανταπόκρισης. Οι ολιγάριθμοι, και εξαιτίας αυτού μουδιασμένοι και άτολμοι στις αντιδράσεις μας, θεατές της λεμεσιανής παράστασης δεν σταθήκαμε ικανοί να προσφέρουμε την απαραίτητη στήριξη στους δύο υποκριτές, με αποτέλεσμα να μη δούμε πλήρως θέαμα.

Αλλιώς ήταν τα πράγματα στη Λευκωσία. Η αίθουσα γεμάτη, το κοινό ανοικτό, δεκτικό, εξελίξιμο υπό την καθοδήγηση των ηθοποιών. Και οι ηθοποιοί να ανεβαίνουν σταδιακά, να ενσωματώνουν στο παίξιμό τους το κλίμα του χώρου.

Η πιο πάνω σύμπραξη ήταν πραγματικά απαραίτητη και για κάποιους ιδιαίτερους λόγους. Το «Όλα ή τίποτα» είναι γραμμένο από ζεύγος γνωστών και δημοφιλών ηθοποιών με προορισμό να παίζεται από τους ίδιους. Είναι κομμέ-

νο και ραμμένο σε κάποια συγκεκριμένα υποκριτικά μέτρα, αλλά και με λίγο περιθώριο, το περιθώριο της υπολογισμένης επιτυχίας. Αυτά τα μεγέθη κλήθηκαν να γεμίσουν η Έρικα Μπεγέτη και ο Μανώλης Μιχαηλίδης. Υποθέτω πως οι δύο ηθοποιοί είχαν ως κύριο στόχο οι δύο μορφές του έργου να μη φαίνονται ως ξένο ρούχο στους ώμους τους.

Τι κάνει για την πραγματοποίηση αυτού του στόχου ο σκηνοθέτης της παράστασης Χρίστος Ζάνος; Εξιχνιάζοντας την παραμικρή ευκαιρία που δίνει το κείμενο φροντίζει έτσι ώστε οι ηθοποιοί να μην παύουν να είναι οι εαυτοί τους μέσα στο αβανταδόρικο κείμενο των ρόλων τους, μέσα στις τρελές τους συμπεριφορές. Αξιοποιεί το τόσο ανθρώπινο χαμόγελο του Μανώλη Μιχαηλίδη. Βασίζεται στην επαγγελματική του γενναιοδωρία, στην ικανότητά του να παραχωρεί το προσκήνιο στη συμπρωταγωνίστριά του και να βγαίνει μπροστά μόνο όταν το

απαιτεί το κείμενο. Καθοδηγεί την Έρικα Μπεγέτη έτσι ώστε οι δικές της ευαισθησίες και ανασφάλειες να συμπέσουν, να ταυτιστούν μ' εκείνες της ηρωίδας της. Μόνο αν μεταξύ των δύο, της ηθοποιού και της Λόρας Μπλάου, δεν υπήρχαν ασυμβατότητες και κενά, θα μπορούσαμε να δεχτούμε (και δεχτήκαμε) και τη συναισθηματική σοφία της ηρωίδας, και την εκρηκτική υπερβολή στη συμπεριφορά της, ειδικά στις σκηνές από το εντελώς τρελό θεατρικό που γράφει και παίζει η Λόρα.

Η φόρμουλα της πλοκής είναι παλιά και δοκιμασμένη σε θεατρικές, κινηματογραφικές και τηλεοπτικές κωμωδίες. Οι φαινομενικά αταίριαστοι, κλεισμένοι αναγκαστικά στο ίδιο χώρο άνθρωποι, καταλήγουν μέσα από τις συγκρούσεις σε έρωτα. Η κωμική ενίσχυση της φόρμουλας έγκειται στο γεγονός ότι η μία από τους αταίριαστους σχεδόν αιχμαλωτίζει τον άλλο, επειδή μέσα από τις αμέτρητες ήττες και

Τι κάνει για την πραγματοποίηση αυτού του στόχου ο σκηνοθέτης της παράστασης Χρίστος Ζάνος; Εξιχνιάζοντας την παραμικρή ευκαιρία που δίνει το κείμενο φροντίζει έτσι ώστε οι ηθοποιοί να μην παύουν να είναι οι εαυτοί τους μέσα στο αβανταδόρικο κείμενο των ρόλων τους, μέσα στις τρελές τους συμπεριφορές.

ατυχίες της ζωής της έχει μυριστεί την τελευταία ευκαιρία να ευτυχήσει, εδώ και τώρα, μ' αυτόν τον άνθρωπο. Έχω την εντύπωση πως η Έρικα Μπεγέτη στοιχηματίζει πολλά στο ρόλο της σχεδόν όσα λέει ο τίτλος του έργου. Και οι δύο τους πετυχαίνουν.

Ο σκηνογράφος της παράστασης Χάρης Καυκαρίδης προσφέρει στα δρώμενα ένα περιβάλλον κλειστό, όπως χρειάζεται για την αναγκαστική ομηρία του Βίτο Πινιόλι, τρελό, όπως χρειάζεται για να παίζονται οι σκηνές από το «θεατρικό» της Λόρας, και ελαφρώς συγκινητικό, αφού είναι Χριστούγεννα. Η ενδυματολογική του επιμέλεια της μορφής της Λόρας λειτουργεί ως δήλωση που τεκμηριώνεται αργότερα υποκριτικά.

Έτσι, λοιπόν, εκείνοι από τη σκηνή κι εμείς από την πλατεία, κάναμε μαζί μια καλή παράσταση.